

Usundiõpetus 2

Õpetaja: Toomas Jürgenstein

Olav Ehala ja Jaan Tätte populaarne laul „Tahan olla öö“ algab sõnadega:

Ei tea, kuis jumalaga on mul asjalood,
kuid vahel tundub keegi nagu aitab.
Et sinuga, siin tohin olla koos,
ja tunnen kuidas keegi suur meid paitab .“

Üsna kindlasti ei möödu ühtegi päeva, kus me ei kohtu millegi religioossega, läheme mööda templist või kirikust, ütleme „kurat võtaks“ või tervitame religioosset tuttavat. On tõenäoline, et iga inimene on esitanud kunagi endale küsimuse, kas kõrgem jõud on olemas? Religiooniga seonduvaid asju võib kohata igapäevastes väljendites, kirjanduses, kujutavas kunstis, teistes inimestes jne. Kuid miks religioosseid ideid ikkagi tõsiselt võtta või seda tahaplaanile suruda?

Juba esmapilgul tundub, et religioossete sõlmküsimuste analüüs ei kulge päris tavaliselt. Sageli kasutakse mõistujutte, mille tänaseks vasteks oleks usulised anekdoodid, näiteks järgnev lugu Jumala tegutsemisviisidest. See räägib uppujast, kes on kindel, et Jumal ta päästab. Ta saadab minema lähedale juhtuva kalapaadi: „Jumal päästab mu!“ Tuleb suurem laev, mees ei lähe pardale, kuna on kindel Jumala sekkumises. Tuleb päästekopter, mees saadab ka selle tühjalt minema. Siis ta upub. Taevas nõuab mees Jumalalt aru: „Miks Sa mind ei päästnud?“ ning Jumala vastus rabab meest: „Ma saatsin sulle paadi, siis laeva ja viimaks kopteri, aga Sa ei võtnud minu pakutut vastu.“ On päris huvitav analüüsida, mida selle anekdoodiga laiemalt öelda taheti.

Usundiõpetus 2. kursus tegelebki usuliste probleemide ja küsimuste analüüsi ja nende üle diskuteerimisega. Sellel kursusel pole olemas õigeid ega valesid vastuseid, kuid on paremini ja halvemini põhjendatud seisukohad.